

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 24 lipca 2020 r.

DNR-5.730.13.2020.AMS

DECYZJA nr DNR-2 / 147 / 2020

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.), dalej jako „k.p.a.” oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668 z późn. zm.), po rozpatrzeniu odwołania FCC INNOWACJE sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 3 czerwca 2020 r., PO.69.EE.3.2020.CZP, nakładającej na stronę postępowania administracyjną karę pieniężną w wysokości 5 000 zł, z tytułu niedopełnienia obowiązku sprzedawcy, określonego w art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE L Nr 198, str. 1 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę Mazowieckiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej do ponownego rozpatrzenia.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej stwierdzono w ofercie sprzedaży FCC INNOWACJE sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, dalej jako „sprzedawca” na portalu aukcyjnym www.sprzedajemy.pl, 3 aktywne oferty sprzedaży kotłów na paliwa stałe o znamionowej mocy do 70 kW:

- nr ogłoszenia 58279582 – kocioł piec na pellet Thermoflux Magna 25 kW 5 klasy emisji - 1 szt.,
- nr ogłoszenia 58173228 – piec na pellet kocioł na pellety Bioflux 3,9 kW -18 kW - 1 szt.,
- nr ogłoszenia 58835417 – piec na pellet kocioł Compact Cichewicz 20 kW + tona pelletu - 1 szt.

W toku kontroli stwierdzono, że sprzedawca nie eksponuje w sposób widoczny w sprzedaży na odległość przez Internet etykiety efektywności energetycznej dostarczonej lub udostępnionej przez dostawcę zawierającej wszelkie niezbędne informacje, co narusza art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE L Nr 198, str. 1 z późn. zm.), dalej jako „rozporządzenie” w zw. z art. 4 ust. 2 lit. b rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/1187 z dnia 27 kwietnia 2015 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne (dz. Urz. UE L. 193 z dnia 21 lipca 2015 r., s. 43), dalej jako „rozporządzenie delegowane”.

Pismem z dnia 12 marca 2020 r. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zawiadomił sprzedawcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu oraz pouczył o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, jednakże sprzedawca nie skorzystał z przysługującego mu prawa (zawiadomienie doręczono sprzedawcy w dniu 13 marca 2020 r.).

Decyzją z dnia 3 czerwca 2020 r., PO.69.EE.3.2020.CZP Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wymierzył sprzedawcy karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia.

W uzasadnieniu decyzji organ I instancji na podstawie rozporządzenia wyjaśnił pojęcia: sprzedawcy i sprzedaż na odległość oraz na podstawie rozporządzenia delegowanego wskazał iż, przy sprzedaży przez Internet obowiązkiem sprzedawcy jest eksponowanie etykiety oraz informacji wskazanych w załączniku VII do rozporządzenia delegowanego.

Zdaniem organu I instancji niewykonanie obowiązku określonego w art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia podlega karze pieniężnej określonej w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2019 r. poz. 1030), dalej jako „ustawa o etykietowaniu”.

Oceniając stopień naruszenia obowiązków organ I instancji uznał, że nie eksponowanie etykiet energetycznych oferowanych przez Internet kotłów narusza interes konsumentów, gdyż nie otrzymują razem z ofertą internetową informacji o etykietach energetycznych, więc podstawowej informacji o efektywności energetycznej i zużyciu energii przez oferowane produkty.

Zdaniem organu okoliczności naruszenia obowiązków wskazują, że sprzedawca miał możliwość uwidocznienia etykiet w ofertach internetowych, jednakże nie wywiązał się z tego obowiązku. Dodatkowo w toku kontroli sprzedawca zobowiązał się poprawić oznakowanie.

W efekcie organ I instancji uznał, że mimo zaprzestania naruszenia prawa nie ma zastosowania art. 189f § 1 k.p.a., ponieważ waga naruszenia prawa nie może zostać uznana za znikomą.

W związku z powyższym Mazowiecki WIIH uznał, że karą adekwatną za sprzedaż na odległość 3 rodzajów kotłów na paliwo stałe bez eksponowania ich etykiet energetycznych, będzie kara w wysokości 5 000 zł.

W przewidzianym przez prawo terminie sprzedawca wniósł odwołanie od ww. decyzji, wskazując, że opóźnienie w uzupełnianiu braków etykiet i kart produktów było efektem zwolnienia się z pracy informatyka, który prowadził sklep www.tanieogrzewanie.pl. Sprzedawca wyjaśnił, że sklep ten jest na specjalistycznej platformie shoper, która nie ma wprost możliwości wprowadzenia takich danych. Zatem nie doszło do świadomego zawinionego działania.

W odwołaniu podkreślono, że zakwestionowane kotły posiadają certyfikaty i można je wprowadzać do obrotu, zaś ich sprzedaż nie wpływa na szkodliwość emisji czy powstawanie smogu.

Sprzedawca wskazał, że kara w wysokości 5 000 zł jest bardzo dotkliwa w obecnej sytuacji (pandemia COVID-19, nieotrzymanie żadnej pomocy od strony Państwa oraz brak obrotów z uwagi na brak klientów) i wniósł o jej zmniejszenie. Zdaniem sprzedawcy szkodliwość społeczna braków etykiet certyfikowanych pieców jest nieduża.

Pismem z dnia 3 lipca 2020 r. Prezes UOKiK poinformował sprzedawcę o wszczęciu postępowania w sprawie odwołania oraz pouczył o prawach i obowiązkach strony postępowania administracyjnego określonych przez k.p.a., w tym o wynikającym z art. 10 k.p.a. prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przedstawienia stanowiska w sprawie, a także o prawie do przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów zgodnie z art. 73 § 1 k.p.a. Strona postępowania z przysługujących jej uprawnień nie skorzystała.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Jedną z podstawowych zasad postępowania administracyjnego jest wyrażona w art. 15 k.p.a. zasada dwuinstancyjności. Istotą administracyjnego toku instancji jest ponowne

merytoryczne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie tożsamej pod względem przedmiotowym i podmiotowym sprawy administracyjnej, a nie tylko kontrola prawidłowości decyzji organu pierwszej instancji. Z zasady dwuinstancyjności wynika bowiem, że strona ma prawo do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Granice rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w drugiej instancji wyznacza zaś rozstrzygnięcie decyzji I instancji, a wykroczenie przez organ II instancji poza te granice – narusza ww. zasadę dwuinstancyjności. W konsekwencji oznacza to, że każda sprawa administracyjna jest rozpoznawana i rozstrzygana dwukrotnie: po raz pierwszy przed organem pierwszej instancji, a na żądanie uprawnionego podmiotu - po raz drugi przez organ odwoławczy - organ drugiej instancji w oparciu o stan faktyczny i prawny obowiązujący w dniu wydania decyzji ostatecznej. Sposób urzeczywistnienia tej zasady określają przepisy rozdziału 10 Działu II k.p.a. o tytule „Odwołania”. Podstawowym sposobem zainicjowania administracyjnego toku instancji jest złożenie odwołania przez stronę.

Postępowanie wszczęte w efekcie wniesionego odwołania kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1, 2 k.p.a. Katalog tych rozstrzygnięć ma charakter zamknięty. W wyroku z dnia 10 marca 1993 r., sygn. akt IV SA 1245/92 i IV SA 1252/92 (niepubl.) NSA przyjął: „Określone w art. 138 § 1 i 2 k.p.a. rodzaje rozstrzygnięć są bezwzględnie wiążące dla organu odwoławczego w tym znaczeniu, że decyzja, która nie mieści się w ramach tego przepisu, stanowi rażące naruszenie prawa”.

Zgodnie z art. 138 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze albo
- 4) uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Rozpoznając sprawę, w efekcie wniesionego odwołania, Prezes UOKiK stwierdza, że zaskarżona decyzja podlega uchyleniu w całości, a sprawa przekazaniu Mazowieckiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej do ponownego rozpatrzenia.

Na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu karze pieniężnej podlega ten kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa m.in. w art. 5 ust. 1 rozporządzenia.

Obowiązki sprzedawcy, sankcjonowane przepisem art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu, zostały określone w art. 5 ust. 1 rozporządzenia, zgodnie z którym sprzedawca eksponuje w sposób widoczny, w tym w sprzedaży na odległość przez internet, etykietę

dostarczoną przez dostawcę lub udostępnioną zgodnie z ust. 2 w odniesieniu do egzemplarzy modelu objętego odpowiednim aktem delegowanym (lit. a) oraz na wniosek, udostępnia klientom kartę informacyjną produktu, w tym w formie fizycznej w punkcie sprzedaży (lit. b). Sprzedawcą w rozumieniu rozporządzenia jest sprzedawca detaliczny lub inna osoba fizyczna lub prawna, która oferuje na sprzedaż, wynajmuje lub oferuje w sprzedaży ratalnej lub wystawia produkty klientom lub instalatorom w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie (art. 2 pkt 13 rozporządzenia).

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że FCC INNOWACJE sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie jest sprzedawcą w rozumieniu ww. przepisu.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy organ odwoławczy stwierdza, że 3 oferty aukcyjne na platformie sprzedajemy.pl nie zawierały etykiet efektywności energetycznej oraz kart produktu, dotyczy to następujących ofert:

- nr ogłoszenia 58279582 – kocioł piec na pellet Thermoflux Magna 25 kW 5 klasy emisji - 1 szt.,
- nr ogłoszenia 58173228 – piec na pellet kocioł na pellety Bioflux 3,9 kW -18 kW - 1 szt.,
- nr ogłoszenia 58835417 – piec na pellet kocioł Compact Cichewicz 20 kW + tona pelletu - 1 szt.

Jednocześnie sprzedający złożył oświadczenie, w którym zobowiązał się do zamieszczenia brakujących informacji w terminie 30 dni roboczych.

Zdaniem organu odwoławczego każdy kocioł oferowany przez sprzedawcę musi zawierać etykietą efektywności energetycznej oraz kartę produktu, co wynika z art. 5 ust. 1 rozporządzenia. Oznacza to, że sprzedawca oferując przez Internet kotły bez tych informacji nie dopełnił ciążącego na min obowiązku wynikającego z art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia w związku z art. 4 ust. 2 lit. b rozporządzenia delegowanego. Informacje, które należy podawać w przypadku sprzedaży przez Internet zawiera załącznik VII do rozporządzenia delegowanego. Natomiast jak wynika z akt sprawy, sprzedawca się z tego obowiązku nie wywiązał.

Niewykonanie ww. obowiązku podlega karze pieniężnej określonej w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że odpowiedzialność określona w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu ponoszona jest na podstawie stwierdzenia winy obiektywnej, a przesłanką jej przyjęcia jest fakt niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 5 ust. 1 rozporządzenia. Samo stwierdzenie niedopełnienia obowiązku polegającego na eksponowaniu w sposób widoczny etykiety i karty produktu, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, jest przesłanką wystarczającą do wymierzenia kary. Nie ma przy tym znaczenia, czy niedopełnienie powyższego obowiązku nastąpiło z winy (umyślnej bądź nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie, jak również

okoliczność późniejszej realizacji tego obowiązku. Udowodnienie, że określony podmiot nie dopełnił przedmiotowego obowiązku skutkuje bowiem koniecznością wymierzenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazany przepis ma charakter obligatoryjny.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z decyzją związaną, co oznacza, że organ administracji wydając taką decyzję obowiązany jest sprawdzić jedynie, czy zostały spełnione przesłanki wydania decyzji, a jeśli tak, to wydać decyzję o ściśle określonej treści. Jak już powyżej wskazano, decyzja w tym zakresie ma charakter związany. Tym samym nie jest to decyzja wydawana w ramach uznania administracyjnego, w której organ mógłby swobodnie odstąpić od jej nałożenia. Ustawodawca w przypadku tego rodzaju kary, z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie, pozostawił organowi decyzję, co do wysokości kary, wskazując jej granice - kara pieniężna wynosi od jednokrotnego do dziesięciokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W związku z powyższym właśnie w zakresie wysokości kary pieniężnej organ dysponuje uznaniem administracyjnym, ale już nie w zakresie jej nakładania.

W niniejszej sprawie zaistniały więc przesłanki ustawowe, uprawniające do nałożenia na sprzedawcę kary pieniężnej.

Przechodząc do kwestii nałożenia kary pieniężnej, Prezes UOKiK wskazuje, że to na podmiocie prowadzącym działalność gospodarczą spoczywa obowiązek znajomości przepisów prawa dotyczących prowadzonej przez niego działalności, aby ustrzec się od ewentualnych negatywnych skutków. Należy podkreślić, że sprzedawca prowadzi działalność w przedmiotowym zakresie od lat, wymagać można zatem, od takiego podmiotu należytej staranności.

Ustalenia poczynione podczas kontroli, niekwestionowane przez sprzedawcę, opisane powyżej, stanowią wystarczającą podstawę do nałożenia na sprzedawcę kary pieniężnej.

Przechodząc do kwestii nałożenia kary pieniężnej, Prezes UOKiK wskazuje, że chociaż sama ustawa o etykietowaniu zawiera regulację dotyczącą kar pieniężnych („Rozdział 4 Kary pieniężne”), to jednak te kwestie zostały również uregulowane w k.p.a. („Dział IVa Administracyjne kary pieniężne). Z uzasadnienia do projektu ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (nr druku: 1183) wynika, że projektowane rozwiązania stanowiły uzupełnienie regulacji przewidzianych w przepisach szczególnych, przy poszanowaniu zasady, że przepis szczególny ma pierwszeństwo przed przepisem ogólnym (lex specialis derogat legi generali). Przepisy k.p.a. w zakresie reguł nakładania kar i udzielania ulg w jej wykonaniu będą przepisami ogólnymi, z tym jednakże zastrzeżeniem, że uregulowania w przepisach odrębnych poszczególnych aspektów

materii dotyczącej kar administracyjnych, przepisów proponowanego działu nie będzie stosowało się w zakresie tych aspektów (art. 189a § 2 kpa). „Oznacza to że, gdy zakres normowania zagadnienia prawnego określonego w § 2 w przepisach odrębnych jest węższy lub szerszy od zakresu normowania tego samego zagadnienia w przepisach działu IVa lub przepisy odrębne regulują je w sposób identyczny, podobny lub zbliżony albo odmienny, odnośny przepis działu IVa nie ma zastosowania. (...) Przepisy odrębne nie mogą zatem w tych przypadkach być uzupełniane ani modyfikowane odnośnymi regulacjami działu IVa. W przypadku gdy przepisy odrębne w ogóle nie regulują zagadnienia uregulowanego w § 2, przepisy działu IVa stosuje się wprost w oznaczonym zakresie” (Komentarz do Kodeksu postępowania administracyjnego A. Wróbel, M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, wyd. WK 2018).

W związku z powyższym w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o etykietowaniu stosuje się między innymi zasady odstąpienia od kar pieniężnych, określone w art. 189f k.p.a. Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia (art. 189f § 3 k.p.a.).

W niniejszej sprawie organ I instancji, przed wydaniem decyzji, nie wydał postanowienia, o którym mowa w art. 189f § 2 k.p.a., zatem nie wystąpiły przesłanki odstąpienia od nakładania administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 3 w zw. z 189f § 2 k.p.a. Tak więc aby mogło dojść do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej niezbędne jest ziszczenie się jednej z dwóch przesłanek wskazanych w § 1 art. 189f k.p.a.

Odstąpienie od nakładania kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. obwarowane jest dwoma okolicznościami – znikomą wagą naruszenia prawa i zaprzestaniem przez stronę naruszania prawa, najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, które muszą wystąpić łącznie. O ile pojęcie „strona zaprzestała naruszania prawa” nie budzi żadnych wątpliwości, o tyle sprawa nie wygląda już tak prosto z pojęciem „waga naruszenia prawa jest znikoma”. Organ odwoławczy wyjaśnia, że zgodnie z Komentarzem do kodeksu postępowania administracyjnego pod red. Wierzbowskiego (Legalis), naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie ze sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Podobnie tę kwestię wyjaśnił dr Sebastian Gajewski (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje. Komentarz do rozdziałów 5a, 8a, 14 oraz działów IV i VIIIa KPA) wskazując, że przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie – nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny.

Ostatnią przesłanką umożliwiającą odstąpienie od nakładania kary i poprzestanie na pouczeniu jest uprzednie ukaranie za to samo zachowanie.

Podkreślić należy, że organ wydając Zaskarżoną decyzję w oparciu o przepisy ustawy o etykietowaniu, zobowiązany był rozważyć możliwość odstąpienia od obowiązku nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie przepisów ogólnych k.p.a. Oceniając wywiązanie się z tego obowiązku przez organ I instancji Prezes UOKiK stwierdza, że w zaskarżonej decyzji organ w ogóle nie odniósł się do przesłanek odstąpienia określonych w art. 189f § 1 pkt 1 i 2 k.p.a. Ponadto zaznaczyć należy, że z akt administracyjnych nie wynika aby organ I instancji w tym zakresie poczynił jakiegokolwiek ustalenia i zgromadził w tym zakresie odpowiedni materiał dowodowy. W efekcie w toku postępowania pierwszoinstancyjnego doszło do naruszenia przepisów postępowania – art. 7, art. 77 § 1, art. 80, art. 189f § 1 pkt 1 i 2 oraz art. 107 § 3 k.p.a., zaś organ odwoławczy nie jest w stanie konwalidować tych błędów. Jednocześnie konieczny do

wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Oznacza to, że zostały spełnione przesłanki warunkujące możliwość uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji, tj. wydania decyzji kasacyjnej na podstawie art. 138 § 2 k.p.a.

Wywiązując się z obowiązku wskazanego w art. 138 § 2 zd. 2 k.p.a. Prezes UOKiK wskazuje, że przy ponownym rozpatrzeniu sprawy Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w pierwszej kolejności powinien ustalić przesłanki umożliwiające odstąpienie od kary i poprzestanie na pouczeniu na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 i 2 k.p.a., a w szczególności: wagę dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczbę podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia oraz czy sprzedawca za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie został już ukarany, a jeśli tak, to czy uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Następnie na podstawie tak dokonanych ustaleń, rozważyć możliwość odstąpienia od nakładania administracyjnej kary pieniężnej i w przypadku zastosowania instytucji odstąpienia dokonać stosownego pouczenia sprzedawcy. Na koniec zaś dać wyraz poczynionym ustaleniom w uzasadnieniu swojej decyzji stosownie do wymogów jakie uzasadnieniu decyzji stawia art. 107 § 3 k.p.a.

W związku z powyższym, zdaniem Prezesa UOKiK, odnoszenie się merytoryczne do zarzutu odwołania dotyczącego wysokości nałożonej kary, na obecnym etapie postępowania jest przedwczesne.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 64a w związku z art. 3 § 2a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) od niniejszej decyzji, wydanej na podstawie art. 138 § 2 k.p.a., skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw od decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Stosownie do art. 64 c § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi sprzeciw od decyzji wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku złożenia wniesienia sprzeciw od decyzji, zgodnie z art. 233 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 2 ust. 1 pkt 6a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r., poz. 2193 z późn. zm.), strona postępowania zobowiązana jest uiszczyć wpis stały, który wynosi 100,00 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 1 i art. 64b § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej sprzeciw od decyzji Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Nadzoru Rynku
Jadwiga Gunerka
/podpisano elektronicznie/